

του Μιχαήλ Χούλη, Θεολόγου

Ενώ κάποτε βάδιζε ο Ιησούς προς την Ιερουσαλήμ, προτίμησε να διέλθει συνοριακά από τη Σαμάρεια και τη Γαλιλαία, κατευθυνόμενος προς τον Ιορδάνη ποταμό, με σκοπό να περάσει στην Περαιά. Και «καθώς έμπαινε σε ένα χωριό, τον συνάντησαν (έξω από το χωριό) δέκα (άντρες) λεπροί» -Οι λεπροί, και γενικά όσοι εμφάνιζαν δερματοπάθειες, θεωρούνταν ακάθαρτοι και όχι μόνο τελετουργικά αλλά και κοινωνικά ήσαν απομονωμένοι. Λέπρα ονομαζόταν και η μούχλα σε μαγειρικά σκεύη και οικοδομές, που έχρηζε ανάλογης αντιμετώπισης. «Αυτοί στάθηκαν λίγο μακριά (γιατί απαγορευόταν να πλησιάζουν τους υγιείς και μόνο μεταξύ τους είχαν επικοινωνία) και του φώναζαν δυνατά: Ιησού, κύριε, ελέησέ μας!» Δεν είναι η απόσταση που μας απομακρύνει από το Θεό (αφού Εκείνος είναι πανταχού παρών), αλλά η ηθελημένη άρνηση αναγνώρισης του Χριστού ως Υιού του Θεού και η έλλειψη μετάνοιας και ταπείνωσης. Στις περιπτώσεις αυτές δεν επιτρέπουμε, οικειοθελώς, στη Χάρη του Θεού και στο έλεός Του να ενεργήσει σε μας και να μας βοηθήσει παντοιοτρόπως.

«Όταν εκείνος τούς είδε, είπε: Πηγαίνετε να δείξετε τον εαυτό σας στους ιερείς». Οι ιερείς ήσαν επιφορτισμένοι και με το καθήκον να πιστοποιούν την εξέλιξη ή θεραπεία της νόσου, την επιστροφή ή όχι των ασθενών στο οικείο και οικογενειακό περιβάλλον τους. Η εντολή αυτή του Χριστού θα παρείχε άλλωστε τη σωτηρία και σε εκείνους από τους ιερείς που, μέσω του θαύματος της θεραπείας των λεπτών, θα δεχόντουσαν τη μεσιακή και θεϊκή αποστολή του Θεανθρώπου. Ο Ιησούς δεν τους είπε ευθέως 'σας θεραπεύω', αλλά τους είπε 'πηγαίνετε και θα καθαριστείτε'. Θέλησε έτσι να δοκιμάσει την πίστη τους και να αφήσει διαχρονικό παράδειγμα υπακοής στους ξεχωριστούς τρόπους και μεθόδους επενέργειας της θείας Χάριτος, που πόρρω απέχουν από την ανθρώπινη κατανόηση, ορθολογισμό και περιέργεια. Εξάλλου, «καθώς πήγαιναν (καθ' οδόν), καθαρίστηκαν από την ασθένεια», λόγω της εμπιστοσύνης και της υπακοής που έδειξαν στη μοναδικότητα του Ιησού. Η εσωτερική μας κάθαρση, η αγιοπνευματική θεραπεία της ψυχής από τα πάθη, είναι πράγματι αποτέλεσμα αποδοχής και τήρησης των εντολών του Χριστού.

Μόνο «ένας όμως απ' αυτούς, όταν είδε ότι θεραπεύτηκε, επέστρεψε δοξάζοντας το Θεό με δυνατή φωνή», ο οποίος δια του Χριστού τον θεράπευσε. Και «έπεσε με το πρόσωπο στα πόδια του Ιησού (εις ένδειξη βαθύτατου σεβασμού), και τον ευχαριστούσε. Και αυτός ήταν Σαμαρείτης». Εθεωρούντο μάλιστα για τους Ισραηλίτες ακάθαρτοι οι Σαμαρείτες, τόσο φυλετικά όσο και θρησκευτικά, επειδή δεν δέχονταν όλα τα βιβλία της Παλαιάς Διαθήκης αλλά και επειδή προήλθαν από προσμείξεις εβραίων και ξένων, μετά τη επιστροφή των αιχμαλώτων από τη βαβυλωνία αιχμαλωσία τού 586-538 π.Χ. Και όμως! Ένας τέτοιος γι' αυτούς αλλόθρησκος και περιφρονημένος έδειξε μεγάλη και εγκάρδια συμπεριφορά ευγνωμοσύνης, ενώ αγνώμονες φάνηκαν οι θεραπευθέντες από τον Ιησού συμπατριώτες Του.

«Τότε είπε ο Ιησούς: Δεν καθαρίστηκαν και οι δέκα;» -“Το αίμα του Χριστού, που πρόσφερε τον εαυτό Του άμωμη θυσία στο Θεό, θα καθαρίσει τη συνείδησή σας από νεκρά έργα, ώστε να λατρεύουμε το ζωντανό Θεό”, γράφει ο απόστολος Παύλος

στους ομοεθνείς του (Εβρ. 9,14). «Οι άλλοι εννιά πού είναι; Κανένας τους δεν βρέθηκε να επιστρέψει για να δοξάσει τον Θεό (για τη θαυμαστή θεραπεία του), παρά μόνο αυτός εδώ ο αλλοεθνής (ο οποίος μόνος ένοιωσε την υποχρέωση αυτή);» Η φιλανθρωπία του Χριστού δεν ανέστειλε τη δωρεά της θεραπείας στους αγνώμονες υπολοίπους εννέα πρώην λεπρούς, αλλά θέλησε ο Κύριος να επισημάνει το καθήκον της οφειλόμενης προς τον Θεό ευχαριστίας και δόξας ως τρόπου ζωής των πιστών. Ακόμη, θέλησε ο Ιησούς να αποκαλύψει ότι «άλλος έχει το όνομα και άλλος τη χάρη». Δηλαδή να μην νομίζουν οι Ιουδαίοι ότι επειδή υπήρξαν στην Παλαιά Διαθήκη λαός του Θεού είναι υποχρεωμένος ο Θεός να τους λυτρώσει χωρίς να επιδείξουν μετάνοια, ταπείνωση και ευγνωμοσύνη.

Επιπλέον, ο Κύριος δεν έκανε καμία διάκριση ανάμεσα στους ανθρώπους. Την αγάπη Του προσέφερε και προσφέρει αδιακρίτως σε όλους. Σε συνέχεια και η Εκκλησία, που είναι το Σώμα Του στους αιώνες, αποτελείται από βαπτισμένους πιστούς στο όνομα του Τριαδικού Θεού από όλα τα έθνη, όλες τις φυλές και τους λαούς, απ' όλα τα επαγγέλματα και τις ηλικίες. Είναι επομένως μια αγκαλιά αγάπης και μια μεγάλη, ενωμένη χριστιανικά, οικογένεια. Ο θείος Παύλος το τονίζει αυτό ιδιαίτερα, όταν λέγει: «Είστε όλοι παιδιά του Θεού, αφού πιστεύετε στον Ιησού Χριστό. Διότι όσοι βαπτιστήκατε στο όνομά Του, έχετε ντυθεί το Χριστό. Δεν υπάρχει πια Ιουδαίος και ειδωλολάτρης, δεν υπάρχει δούλος και ελεύθερος, δεν υπάρχει άντρας και γυναίκα. Όλοι σας είστε ένας, χάρη στον Ιησού Χριστό... και κληρονόμοι της ζωής, όπως την υποσχέθηκε ο Θεός» (Γαλ. 3,26-29).

Την αγάπη οφείλουμε λοιπόν να εκδηλώνουμε σε όποιον έχει την ανάγκη μας, ξεπερνώντας τα φυλετικά εμπόδια, τη στενή μας μόνο συγγένεια ή γνωριμία, το φύλο ή τα συμφέροντά μας. Όταν κατά την τελική Κρίση του κόσμου συναχθούν μπροστά στον Υιό του Ανθρώπου όλα τα έθνη, τότε θα κριθούν όλοι πάνω στην αγάπη, αν πρόσφεραν δηλαδή (όσο δύναται βεβαίως ο καθένας) στους αναγκασμένους τροφή, νερό, στέγη, ρουχισμό, αν έκαναν επισκέψεις στους φυλακισμένους κ.α. Και στους ανθρώπους της ανιδιοτελούς προσφοράς, ο Κύριος θα απαντήσει: "Σας βεβαιώνω πως αφού τα κάνατε αυτά για έναν από τους άσημους (άγνωστους επίσης και ξένους) αδελφούς μου, ΤΑ ΚΑΝΑΤΕ ΓΙΑ ΜΕΝΑ" (Ματθ. 25,31-40).

Και είπε στον δι' Αυτού θεραπευθέντα: «Σήκω πάνω και πήγαινε (στο καλό). Η πίστη σου σε έσωσε». Ήτοι, «η πίστη είναι που θα σε οδηγήσει στην αιώνια σωτηρία και ζωή, εφόσον ακολουθείς το θέλημα του Θεού» (Λουκ. 17, 11-19).

ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ:

‘Η Καινή Διαθήκη’, Ελληνικής Βιβλικής Εταιρίας, Αθ. 2003

‘Η Καινή Διαθήκη’, Αποστολικής Διακονίας, Αθ. 2009

‘Όλοι αδέλφια’, Αποστολικής Διακονίας, Βοήθημα εκκλησιαστικής κατήχησης

‘Υπόμνημα εις το κατά Λουκάν Ευαγγέλιον’, Π.Ν. Τρεμπέλα, εκδ. Ο Σωτήρ, 1995